

Om skaren håller

En liten humorell

Även den här aprildagen började precis som alla andra vårvinterdagar i Nordanlandet. Snön låg fortfarande djup men ihopsjunken efter ömsom vårregn, dagsmeja och nattkyla. Vi hade äntligen fått den obligatoriskt hårda skaren som alltid infinner sig innan det är dags för snösmältningen.

Det knackade hårt på ytterdörren, och jag undrade vem det kunde vara som stod utanför och bultade istället för att ringa på dörrklockan. Jag gick ut i farstun för att öppna, och vem stod där ute och huttrade i aprilblåsten om inte Amos på Bleka döden. Och klart som korvspad, det var så likt Amos, för såna fjantigheter som en elektrisk ringklocka på sidan om farstudörren var ingenting i hans smak.

Han dök som vanligt upp helt oväntat och inte heller det var i och för sig något ovanligt när det gällde Amos. Han var alltid lika välkommen när han kom, för en kär och trofast vän behöver aldrig avisera sin ankomst.

Han hälsade som vanligt med sitt gammalmodiga Guds fred i stugan då jag bjöd honom stiga in.

Vi hade bara hunnit sätta oss tillrätta på pinnsoffan vid köksbordet då dörrklockan ringde. Jo faktiskt, den här gången ringde det riktigt envist och ljudligt. Utanför stod Evelina, en annan av våra trevliga grannar. Evelina var inte så gammaldags i sin hälsning som Amos utan gjorde en liten knick på knäveckan som till en liten försiktig nigning och sa frankt bara Hej!

Evelina hade två pyttesmå Tussilago i handen som hon gav till min lagvigda och sa:

- Jag hittade dom här första vårblommorna vid lagårsknuten när jag skulle gå hit och tyckte du skulle få dom som en hälsning från våren. Det är dom första för i år sa hon och lämnade glatt ifrån sig sina små blommor.

Så trevligt att jag skulle få träffa dej Amos här också. Det var minsann inte igår fast vi bor i samma by!

Amos var som vanligt snabb i repliken, och sa:

- Joo du Evelina, det blir nog lätt så när vi bor i en långsträckt by och jag har korta ben! Vi brukar ju ha vår mötesplats hos byhandlarn i vanliga fall.

Jag är också överraskad, men det är väldigt bra Evelina att du har en så stor blombukett med dej, så den räcker för oss båda!

Han sa det med en syrlighet i rösten och den humor han var känd för, och fortsatte:

- Jag har inte hittat några passande blommor efter min väg hit jag, så jag får väl åka en latitud längre neråt landet och plocka en bukett Blåsippor att ta med nästa gång jag kommer. Där har dom redan slagit ut i backarna, har jag hört, och två små blommor ska väl även jag kunna få tag på.

Ja, så var vi då igång med gliringar och smågnabb och ett som annat som goda grannar kan kosta på sig.

Ganska snart, redan vid påtåren, kom vi in på våra minnen från våra tidigare år i Nordanlandet, och hur vi så här års brukade ge oss ut på hissnande irrfärder på den stenhårda skaren. Vi jämförde våra minnen, och Evelina berättade för sin del, att hela hennes familj vid ett tillfälle körde sin Volkswagen på skaren över åker och äng och gent över snett till närmaste grannby.

Själv kunde jag berätta från mina drängår i Ångermanland hur jag vid flera tillfällen under vårvintrarna på 1930-talet körde hem hö på skaren från ladorna på de så kallade utägor-na. Inget problem för vare sej häst eller höskrinda.

Det ena minnet efter det andra seglade upp, och vi påminde varandra om hur högt både unga och äldre uppskattade vårens hårda och tjocka skare när den äntligen kom. Vi var ibland 12 - 15 stycken i sällskap, som gav oss ut på detta enkla nöje i den kalla vårkvällen. Utförsluten saknades inte i nordanlandet, inte heller motluten då vi skulle tillbaka igen, men vad gjorde det, då?

Det vore inte så dumt att få uppleva det igen som motvikt till dagens tv-såpor och stugsittande.

Amos vred ett extra varv på sin stora mustasch och plirade med ögonen.

- Jaha du Evelina, du har kört bil på skaren du, men jag ska säga dej att på 1940-talet köpte jag min första motorcykel, det var en 125-kubikare, och då körde jag många gånger på skaren och hade Ada på bönpallen som spätta.

Vi körde både i skogen och över åker-tegarna när tillfälle bjöds, och roligare nöje än dom fina utflykterna får man nog leta efter. Jag har i alla fall inte glömt hur det enkla nöjet var!

Men vi kom i alla fall överens om att när vi tillsammans skulle ut och roa oss på vårskaren, så var det varken bil eller motorcykel som gällde. Då var det apostlahästarna, kälkarna och sparken som gällde.

Vi var också överens om att alla stads- och tätortsbor i det konstgjorda ljusflödet går miste om den underbara

stjärnhimlen som lyser över isvidderna.

I brist på bil och motorhoj, så sätt spättan på sparken om skaren håller innan det blir för sent och åk bara åk!

© Göte Ingelman 2012

Bildmakare: Bo Hansson